

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **R. M.**, zast. JUDr. Marií Libíkovou, advokátkou se sídlem Uherský Brod, Masarykovo nám. 71, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou dne 3.2.2011 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2010, č.j. 10631/10-1400-701836, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Valašských Kloboukách ze dne 11.5.2010 – výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem č.j. 16999/10/306971709888. V žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný se nevypořádal s důvody a námitkami uváděnými v odvolání po stránce skutkové ani po stránce právní. Žalobce zpochybnil tvrzení žalovaného, že dlužník nemá majetek, který by mohl být předmětem vymáhání. Namítl, že neúspěšnost vymáhání daně musí být zřejmá z daňového spisu, kdy důkazní břemeno leží na správci daně a žalobce je přesvědčen, že správce daně toto důkazní břemeno neunesl.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem, odmítl žalobcem vznesené námitky, odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl proto zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na svém stanovisku.

Krajský soud v Brně poté na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, při splnění podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Předmětem přezkumné činnosti soudu je zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2010, č.j. 10631/1400-701836, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Valašských Kloboukách ze dne 11.5.2010, výzvu k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, jímž byl žalobce jako daňový ručitel vyzván k zaplacení daňového nedoplatku daňového dlužníka na dani z převodu nemovitostí ve výši 280.823,- Kč.

Ze správního spisu předloženého žalovaným vyplynulo, že žalobce nabyt kupní smlouvou ze dne 27.12.2006 nemovitosti specifikované v této smlouvě za dohodnutou kupní cenu 6.000.000,- Kč. Právní účinky vkladu práva vznikly ke dni 5.3.2007, vklad práva byl zapsán v katastru nemovitostí 13.3.2007. Daň z převodu nemovitostí nebyla v zákonné lhůtě uhrazena (splatnost nastala dne 30.6.2007), daňový dlužník byl správcem daně vyzván k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, a to opakovaně. Daňový dlužník neuhradil daňový nedoplatek ani přes upomínky správce daně, proto byl žalobce jako zákonný ručitel vyzván k úhradě daňového nedoplatku výzvou správce daně vydanou podle § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem se žalobce odvolal a o jeho odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Odvolací námítky žalobce byly v podstatě shodné jako námítky uplatněné v žalobě. Žalovaný dospěl k závěru, že odvolání důvodné není, neboť daňový dlužník byl bezvýsledně upomínán a vyzván k zaplacení daňového nedoplatku, majetkové poměry daňového dlužníka byly prověřeny s výsledkem, že dlužník nemá majetek, který by mohl být předmětem vymáhání, ručitel byl k zaplacení daňového nedoplatku vyzván a byly splněny všechny zákonné podmínky k vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ve smyslu § 57a odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění aplikovaném pro danou věc. Protože daňový dlužník byl o zaplacení daňového nedoplatku správcem daně marně upomínán a nelze očekávat úhradu vymáhaného nedoplatku daňovým dlužníkem, jsou naplněny podmínky ustanovení § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

Žalobou napadené rozhodnutí se opírá o ustanovení § 57a odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

Ustanovení § 57a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, upravuje vymáhání daňových nedoplatků. Systematicky je zařazeno do šesté části zákona o správě daní a poplatků, označené jako „Placení daní“ a jsou jím vymezovány základní pojmy v oblasti placení daní jako povinnosti veřejnoprávní povahy. Podle § 57a odst. 1 citovaného zákona, ve znění platném pro přezkoumávanou věc, je daňovým dlužníkem každý, kdo je podle zvláštního zákona povinen platit daň nebo vybranou a sraženou daň odvádět. Daňová povinnost vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající daňovou povinnost podle tohoto zákona nebo podle zvláštních předpisů.

Podle § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, v aplikovaném znění, jsou daňový nedoplatek povinni zaplatit také ručitelé, pokud jim zákon povinnost ručení ukládá a pokud jsou k plnění této platební povinnosti správcem daně vyzváni. K tomu, aby se žalobce jako ručitel stal dlužníkem, je zapotřebí rozhodnutí, kterým je výzva k zaplacení daňového

nedoplatku ve smyslu § 57a odst. 1 citovaného zákona, která musí mít náležitosti rozhodnutí podle § 32 tohoto zákona a je vykonatelná za podmínek § 73 tohoto zákona.

Z díkce ustanovení § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků pak jednoznačně vyplývá, že toto ustanovení upravuje sekundární povinnost k úhradě daňové povinnosti jiné osobě než daňovému subjektu. Pro případ, že daňový subjekt nesplnil svůj závazek zaplatit daň, zakotvuje zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, povinnost zaplatit daň jiné osobě, která jinak právní skutečnosti zakládající daňovou povinnost nenaplnila. Za splnění daně, kterou je zásadně a primárně povinen platit daňový subjekt, tak ručí i osoby jiné. Žalobce v tomto případě jako ručitel akcesoricky ručí za daňový dluh daňového subjektu v zákonem stanoveném rozsahu, tj. za nedoplatek na daňové povinnosti. Z povahy podpůrné funkce ručení plyne, že postavení žalobce jako ručitele je závislé na existenci hlavního závazku daňového subjektu vůči správci daně.

V nálezu ze dne 29.1.2008, sp.zn. Pl. ÚS 72/06, který se vztahoval na dřívější právní úpravu ručení zakotvenou v ustanovení § 57 a násl., ve znění před novelou, Ústavní soud vyslovil názor, že by hranice mezi právem veřejným a soukromým neměla být chápána tak ostře jako v době minulé, a lze tedy najít soukromoprávní prvky i v právním vztahu v zásadě veřejnoprávním a naopak. Ústavní soud také zdůraznil (stejně jako v nálezu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06), že „z příkazu vnitřní souladnosti a nerozpornosti právního řádu plyne požadavek, aby tentýž právní institut (zde ručení) znamenal totéž, bez ohledu na to, v jakém odvětví práva je zrovna aplikován.“ Rovněž odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Jedná se o rozsudek ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 - 54 (uveřejněn ve Sb. NSS pod č. 792/2006), v němž bylo vysloveno, že „ručení není institutem, který by se vyskytoval toliko v daňovém řízení, ale je naopak obecným institutem celého právního řádu (...). Ručení tedy především není vynálezem finančního práva a už vůbec ne českého zákona o správě daní a poplatků. V souladu s principem jednoty právního řádu je proto namístě čtené deformace, jimž tento institut v zákoně o správě daní a poplatků a v jeho interpretaci finančními orgány podléhá, napravovat jeho výkladem a používáním v souladu s jeho skutečnou povahou.“ Dalším rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, na něž Ústavní soud upozornil a s jehož závěry se ztotožnil, byl rozsudek ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54 (zveřejněn ve Sb. NSS pod č. 791/2006), ve kterém rozšířený senát poukázal na to, že „právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích“. V neposlední řadě rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 10. 2008, č. j. 9 Afs 58/2007 - 96, uvedl, že princip jednotnosti a nerozpornosti právního řádu „vyžaduje, aby stejný právní institut, který je vlastní více právním odvětvím, byl pokud možno koncipován a vykládán shodně. S ohledem na institut ručení již rozšířený senát uvedl, že nelze přijmout názor, podle kterého jsou ručení ve veřejném právu a ručení v soukromém právu něco odlišného. Ručení je obecným institutem vlastním celému právnímu řádu, pro který mohou, pokud je to racionální anebo pokud tak zákonodárce výslovně stanoví, existovat v jednotlivých právních odvětvích odlišnosti. Ty ostatně existují i v rámci samotného práva soukromého (srovnej odlišnosti v úpravě ručení dle občanského zákoníku a zákoníku obchodního odůvodněné rozdílnými požadavky na zajištění závazků ve vztazích mezi občany oproti obchodnímu životu). Odlišnosti však nikdy nemohou přesáhnout do samé podstaty tak tradičního institutu, jakým ručení bezesporu odedávna je. Je-li veřejnoprávní úprava strohá, neúplná či rozporná, její výklad v aplikační praxi správních orgánů a soudů by měl hledat shodu, nikoliv vytvářet umělé rozpory“. Z citované judikatury tak vyplývá, že jak Ústavní soud, tak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zastávají

názor, že na právo soukromé a veřejné nelze nazírat jako na dva zcela oddělené systémy, ale jako na systémy vzájemně se překrývající.

Obdobný právní názor byl vysloven již v minulosti jak v právní teorii, tak i v judikatuře bývalého Nejvyššího správního soudu (např. Jiří Hoetzel: Slovník veřejného práva československého, svazek I., Brno 1929, str. 499 - 500; nálezy n. s. s. Boh. adm. 1561, 1457884, 1076, 1030), podle něhož používá-li veřejné právo pojmy vytvořené soukromým právem, pak je nutno při výkladu správních zákonů respektovat občanský zákoník a bylo by třeba jasné vůle správního zákona, že jeho pojem, např. vlastnictví, se nekryje s vlastnictvím občanského zákona. I podle převažujících doktrinálních trendů poslední doby (např. Maurer: Allgemeines Verwaltungsrecht, 15. vyd., C. H. Beck, München 2004, str. 47 - 51, Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část, 6. vyd., C. H. Beck, Praha 2006, str. 21 - 25) je vztah práva soukromého a veřejného chápán jako vztah obecného a zvláštního práva. Soukromé právo upravuje práva a povinnosti subjektů práv bez ohledu na jejich specifickou povahu z hlediska jejich role při výkonu veřejné moci (v tomto smyslu má v právu soukromém stát stejné postavení jako kterákoli jiná právnická či fyzická osoba). Oproti tomu veřejnoprávními je taková podmnožina množiny všech právních vztahů, která je charakterizována tím, že v daném právním vztahu je alespoň jeden z jeho subjektů vykonavatelem veřejné moci. Teorie veřejného práva jako zvláštního práva k „obecnému“ právu soukromému pak je v praxi cenná jednak tím, že, zejména při zapojení dílčích komponent dalších teorií rozlišení obou základních sfér práva (zájmové, subordinační, organické v její původní podobě), dokáže normy veřejného a soukromého práva od sebe vcelku efektivně a jednoznačně rozlišit, jednak tím, že umožňuje „subsidiárně“ použít i ve veřejném právu normy práva soukromého tam, kde veřejnoprávní úprava chybí či je kusá a kde nelze dospět k rozumnému závěru, že absence či kusost úpravy má svůj samostatný smysl a účel.

Z uvedeného pojetí vztahu soukromého a veřejného práva ostatně vycházel Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Afs 51/2004 - 57, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že je-li úprava daňového ručitelství jako zvláštního veřejnoprávního institutu v daňových zákonech kusá, nezbyvá než si tam, kde daňové zákony mlčí a kde nelze užít analogii legis v rámci veřejného práva (...), vypomoci analogií iuris ve vztahu k základním principům soukromoprávního institutu ručení, který je upraven zejména v § 546 až § 550 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“); takto ostatně k věci přistoupil i Ústavní soud (...), pokud hovořil o „podstatě institutu ručení“, a nutnost pohlížet na veřejnoprávní ručení prizmatem „obecných zásad obligačněprávních vztahů“. Obdobně i v rozsudku ze dne 19. 3. 2008, č. j. 2 Afs 100/2006 - 59, www.nssoud.cz, uvedl, že k naplnění požadavku, „aby stejný právní institut znamenal totéž v právu veřejném i soukromém“ není nezbytné, aby celá právní úprava práva soukromého, z něhož institut ručení vychází, byla bez dalšího aplikována na ručení v právu veřejném. Je však bezpochyby třeba, aby pro tentýž právní institut, ať už je uplatňován v právu soukromém nebo veřejném, platily vždy jeho základní znaky a principy, které tvoří samotnou podstatu tohoto institutu.

Pokud tedy jedním ze základních principů institutu ručení je princip subsidiarity, tedy, že ručitel je povinen uspokojit pohledávku věřitele teprve tehdy, neuspokojí-li ji dlužník, lze v souladu s tímto principem nepochybně požadovat, aby věřitel svoji pohledávku řádně vymáhal a nezavinil, že ji nebude možno získat přímo od dlužníka. Nelze tak akceptovat, aby věřitel vyvolal situaci, kdy by pohledávka nebyla dlužníkem uspokojena, např. tím, že by zcela nedůvodně oddaloval její vymáhání až do doby, než by se dlužník zbavil veškerého svého majetku, a následně by její úhradu uplatňoval vůči ručitele. Tento požadavek sice není v daňových předpisech výslovně obsažen, ale lze v této souvislosti poukázat na to, že v právu

soukromém je toto výslovně upraveno v ustanovení § 549 o. z. tak, že ručitel může plnění odepřít, pokud věřitel zavinil, že pohledávka nemůže být uspokojena dlužníkem.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 2. 2007, sp. zn. 5 Afs 138/2004 - 115, www.nssoud.cz „institut ručení se vyznačuje dvěma základními znaky: akcesoritou a subsidiaritou. Z akcesority vyplývá, že závazek ručitele je existenčně závislý na závazku hlavním: zanikne-li pohledávka, jejíž splnění ručitel zajišťuje, zanikne též ručitelův závazek, a to právě jako projev zmíněné akcesority. Subsidiarita ručitelského závazku znamená, že ručitel není zavázán vedle hlavního dlužníka coby společný dlužník, nýbrž je povinen uspokojit pohledávku věřitele teprve tehdy, neuspokojí-li dlužník. Ručitel tedy není dlužníkem primárním, nýbrž až sekundárním“. Neudržitelný je tedy názor, který pomíjí akcesoritu a subsidiaritu ručení, tedy názor, který zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2005, č. j. 6 Afs 4/2004 - 70, www.nssoud.cz, (...), neboť již byl překonán výše citovanými nálezy Ústavního soudu a rozhodnutími rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Nedostatků předchozí právní úpravy si byl vědom i zákonodárce, který v ustanovení § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků účinném od 1. 6. 2006 a aplikovaném na daný případ, jednoznačně stanovil, že správce daně je oprávněn ručitele vyzvat pouze tehdy, nebyl-li nedoplatek uhrazen daňovým dlužníkem, ačkoli byl daňový dlužník o jeho úhradu bezvýsledně upomenut a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné. Přijetím novelizace a aplikací ustanovení § 57a odst. 1 citovaného zákona se neměnilo v zákoně nic na podstatě ručení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 2 Afs 100/2006 – 59, www.nssoud.cz). Přesto, že jistě nelze bez dalšího aplikovat jednotlivá ustanovení občanského zákoníku týkající se ručení v daňovém řízení, je vždy třeba použít obecné principy, které platí pro institut ručení, a to bez ohledu na to, v jakém právním předpisu jsou obsaženy. I ručitel v daňovém řízení tedy může odepřít plnění daňového dluhu, pokud věřitel (správce daně) zavinil, že tento dluh nemohl být uspokojen dlužníkem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 2 Afs 100/2006 – 59, www.nssoud.cz). Rovněž podle rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 25/2005 – 62, www.nssoud.cz nesmí správce daně bez zákonného důvodu rezignovat na svou povinnost požadovat uhrazení daňového nedoplatku u primárního daňového dlužníka a přenést odpovědnost za placení daňového nedoplatku zcela na ručitele, a to bez jakéhokoli předchozího úkonu směřujícího k zaplacení daňového nedoplatku primárním dlužníkem.

Ustanovení § 57a zákona č. 337/1992 Sb., ve znění platném pro přezkoumávanou věc, zakotvuje podmínku předchozí výzvy k úhradě daňového nedoplatku dlužníkovi, současně je založena správci daně pro výkon jeho pravomoci ve vztahu k daňovému ručiteli také podmínka neúspěšného vymáhání nedoplatku po daňovém dlužníkovi. Správce daně je tedy oprávněn ručitele vyzvat pouze tehdy, nebyl-li nedoplatek uhrazen daňovým dlužníkem, ačkoliv byl daňový dlužník o jeho úhradu bezvýsledně upomenut a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné. Podmínkou pravomoci správce daně vyzvat ručitele k úhradě nedoplatku, je nyní zásadně nutné předchozí bezúspěšné vymáhání nedoplatku, což neplatí, pokud je zřejmé, že by vymáhání bylo „prokazatelně bezvýsledné“.

V přezkoumávané věci je nepochybné a mezi účastníky nesporné, že žalobce je daňovým ručitelem z titulu jeho zákonného ručení za daň z převodu nemovitostí daňového dlužníka. Dále je nájisto postaveno, že daňový dlužník byl bezvýsledně vyzván správcem daně k úhradě zákonné povinnosti zaplatit daň z převodu nemovitostí, která byla splatná 30.6.2007. Z obsahu spisu rovněž nepochybně vyplývá, že daňový dlužník nemá majetek,

který by mohl být předmětem vymáhání, přičemž úkony správce daně směřující k vymožení daně jsou patrné nejen z obsahu správního spisu, ale přímo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na které zdejší soud v tomto ohledu odkazuje. Je tedy zřejmé, že podmínky vyplývající z ustanovení § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků jsou naplněny, neboť nedoplatek daňovým dlužníkem uhrazen nebyl, daňový dlužník byl o úhradu daňového nedoplatku bezvýsledně upomenut a rovněž je splněna poslední podmínka vyjádřená slovy „nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné“. K této poslední podmínce lze uvést, že pokud zákon stanoví povinnost předchozího neúspěšného vymáhání a současně stanoví výjimku pro případ, kdy je zřejmé, že by vymáhání bylo prokazatelně bezvýsledné, pak je dostatečně doloženo, že vymáhání dlužné daně je v tomto případě ve vztahu k daňovému dlužníkovi prokazatelně bezvýsledné, neboť daňový dlužník nemá majetek, který by mohl správce daně vymáhat postupem podle § 73 zákona o správě daní a poplatků (podpůrně lze k otázce bezvýsledného vymáhání odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010, č.j. 1 Afs 22/2010-44, in: www.nssoud.cz).

Z tohoto rozhodnutí vycházel soud také při řešení námitky žalobce, že správce daně nezohlednil skutečnosti týkající se pohledávek daňového dlužníka, neboť ten má pohledávky pravomocně přiznané a navíc je daňový dlužník poživitelem důchodu, takže mohou být prováděny srážky na základě exekučního titulu.

V citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 1 Afs 22/2010, z něhož zdejší soud při hodnocení námitky žalobce ve vztahu k aplikovanému ustanovení § 57a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, vyšel, se jednoznačně uvádí, že ustanovení § 57a odst. 1 nelze v žádném případě vykládat tak, že by v okamžiku výzvy ručiteli k úhradě daňového nedoplatku musel mít správce daně naprostou jistotu o tom, že by vymáhání nedoplatku na daňovém dlužníkovi bylo bezvýsledné. Takový výklad by byl v rozporu s ustanovením § 57a odst. 8, kde zákon výslovně předvídá situace, kdy ručitel zaplatí daňový nedoplatek, jakkoliv došlo nebo dojde k uhrazení daně daňovým dlužníkem. Judikatura se zde dovolává také důvodové zprávy k novele zákona o správě daní a poplatků (zákon č. 270/2007 Sb.), která zakotvila nové znění § 57a odst. 8, jehož cílem je umožnit ručiteli domoci se finančních prostředků, které za daňového dlužníka uhradil, přímo od správce daně, a to zejména v případě, kdy došlo k prominutí daně, úhradě této daně daňovým dlužníkem nebo k jinému zániku daňové povinnosti, za níž ručitel ze zákona ručí.

Podmínky k tomu, aby byl povinen uhradit nedoplatek ručitel jsou splněny za těchto předpokladů: zaprvé povinnost ručení musí ručiteli uložit zákon (zde zákon o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí), zadruhé nedoplatek nebyl daňovým dlužníkem uhrazen, ačkoliv byl daňový dlužník o jeho úhradu bezvýsledně upomínán výzvou správce daně k zaplacení (předchozí výzva daňovému dlužníku byla vydána a tato skutečnost není zpochybňována), zatřetí nedoplatek nebyl daňovým dlužníkem uhrazen, začtvrté správce daně následně vyzval ručitele k úhradě daňového nedoplatku daňového dlužníka a současně stanovil lhůtu k jeho úhradě. Oprávnění správce daně vyzvat ručitele k úhradě nedoplatku daňového dlužníka tedy nastává, jsou-li splněny podmínky ad 2) a 3). Podmínka 3), to je, že nedoplatek nebyl uhrazen daňovým dlužníkem ani při jeho vymáhání, nemusí být splněna, pokud je zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné. Jestliže správce daně dovodil, že daňový dlužník nemá majetek, který by mohl být předmětem vymáhání, přičemž tento závěr najisto v daňovém řízení ověřil a doložil, nelze žalobci přisvědčit, že by správce daně neunesl důkazní břemeno.

Žalobci lze jistě v obecné rovině přisvědčit potud, že důkazní břemeno ohledně neúspěšného vymáhání nedoplatku po daňovém dlužníkovi nese správce daně, nelze mu však přisvědčit pokud tvrdí, že správce daně důkazní břemeno neunesl. Argumentace žalobce je založena na tom, že vymáhání daňového nedoplatku nemusí být prokazatelně neúspěšné, jestliže daňový dlužník má vymožitelné pohledávky. Tato argumentace je v daňovém řízení zcela lichá v situaci, kdy správce daně jednoznačně prokázal splnění všech zákonem požadovaných podmínek zakládajících jeho oprávnění vymáhat daňový nedoplatek daňového dlužníka po žalobci jako ručiteli, jak soud popsál shora. Žalobou napadené rozhodnutí je v tomto ohledu podrobně odůvodněno, žalobce lze v podrobnostech odkázat zejména na str. 2 a 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou popsány důvody vedoucí správce daně k závěru o bezvýslednosti vymáhání daňového nedoplatku po daňovém dlužníkovi, přičemž tento závěr odpovídá obsahu spisu a je z něj jednoznačně patrný.

Pro úplnost nutno dodat, že námitky žalobce o údajném nevypořádání odvolacích námitek po stránce skutkové i právní shledal soud zcela nedůvodnými. Nejedná se o nepřezkoumatelné rozhodnutí, neboť žalobou napadené rozhodnutí, které je předmětem přezkoumání soudem, splňuje všechna kritéria přezkoumatelnosti, jde o rozhodnutí srozumitelné, opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Z rozhodnutí je rovněž jasně seznatelné jakými úvahami se žalovaný řídil, jeho rozhodnutí je logicky odůvodněno a podpořeno právním závěrem.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1, větě první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Vzhledem k tomu, že žalobce neměl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 28. března 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu